

tioner, f. Eks. angaaende Motorloven. Men dette Lovforslag er jo fremsat i Landstinget, og hvad der foregaar her, bliver ikke bemærket af den store Verden i samme Grad som det, der finder Sted i Folketinget. Jeg skal indvende noget som helst mod det, og jeg skal heller ikke bebrejde Pressen, at den ikke i større Grad tager Hensyn til, hvad der siges i Landstinget, uagtet der ogsaa her af og til siges et fornuftigt Ord. Jeg nævner det blot, fordi det kan være undgaaet de paagældende Organisationers Opmærksomhed, at et Forslag af denne Art er blevet fremsat, da det kun har været omtalt i saa ringe Grad. For mig er det principielle ikke, at Organisationerne har en Ret, hvad de selvfølgelig har, til at komme med deres Ønsker angaaende Forslag, der er fremsat, men derimod, at Rigsdagen og Administrationen i den røde Bygning arbejder i fuld Kontakt med Landets Borgere. Hverken Rigsdagen eller den røde Bygning bør optræde under Mottoet: Vi alene vide, noget, man i høj Grad er tilbøjelig til i den røde Bygning, og som Rigsdagen heller ikke helt kan sige sig fri for. Paa Baggrund af de Forhold, som man lever under i den øvrige Verden, Forhold, der ogsaa kunde tænkes at faa Indvirkning paa Sindene her i Landet, gælder det i ikke ringe Grad om, at Rigsdagen har Øjet aabent for, at vi, der er valgt, sidder her som Samfundets Tjenere og ikke som dets Herrer. Vor Opgave skal ikke være at vanskeliggøre Livet for Borgerne, men at simplificere det og give Erhvervene de bedste Betingelser for fri Udfoldelse. Jeg ser altsaa saaledes paa det foreliggende Lovforslag, at jeg og mit Parti ikke tør tage Ansvaret for dets Vedtagelse, og jeg vil derfor tilraade mine Meningsfæller at undlade at stemme ved tredie Behandling.

Lovforslaget gaar nu over i det andet høje Ting, men jeg vil haabe, at de Anskuelse, jeg her har gjort mig til Talsmand for, ogsaa vil komme frem der og maaske der blive Genstand for en noget mere indgaaende Prøvelse, end det er lykkedes mig at faa dem gjort til Genstand for her.

Ministeren for Industri, Handel og Søfart (Slebsager): Det synes jo ikke, som om det ærede 7de Medlem for 5te Kred (Aubeck) og jeg kan blive enige om, hvorvidt Skibsmaalingen nærmest hører sammen med Skibstilsynet eller med Registreringen. Jeg kan ikke komme bort fra, at Registreringsforretningerne omfatter de

juridiske Spørgsmaal vedrørende Skibe, medens Maalingen er et teknisk Spørgsmaal, som naturligt kan sammenknyttes med Skibstilsynet. Men derom kan det ærede Medlem og jeg jo blive ved at strides, saa længe det skal være, synes det næsten, uden at vi bliver mere enige. Jeg skal derfor ikke fortsætte Debatten om dette Spørgsmaal. Naar det ærede Medlem ønskede, at saavel Skibsregistreringen som Skibstilsynet i Virkeligheden skulde lægges ind under Skibsmaalingen — saa vigtig er Skibsmaalingen jo blevet for det ærede Medlem —, befinder han sig i alt Fald i den Situation at være i fuldstændig Uoverensstemmelse med den samlede Rigsdag, som under Ministeriet Zahles Ledelse i 1920 gennemførte Skibstilsynsloven. Man var fra alle Sider enig om, at Skibstilsynet var noget for sig, og at der ikke kunde være Tale om at lægge Skibsregistreringen ind derunder. Den Gang var der heller ikke Tale om, at Skibsmaalingen skulde ind under det. Naar man nu ønsker Skibsmaalingen lagt ind under Tilsynet, hænger det sammen med personlige Forhold, der bevirker, at det nu kan lade sig gøre. Jeg maa maaske have Lov til at gøre opmærksom paa, at saa langt tilbage som i 1903 blev der gennemført en Lov om Tilsyn med Dampfartøjer. Der var nedsat en Kommission, som udarbejdede Lovforslaget vedrørende dette Spørgsmaal. Denne Kommission udtalte, at den mest betryggende Udvidelse af Skibstilsynet vilde opnaas ved Oprettelse af et Hoveddepartement, svarende til det engelske Board of Trade. Om Registrerings- og Skibsmaalingsbureauet var der i denne Forbindelse overhovedet ikke Tale fra Kommissionens Side. Kommissionen forudsatte, at Spørgsmaalet om en rationel Ordning af Skibstilsynet maatte tages op, naar Lasteliniespørgsmaalet kom til at ligge for. Dette løstes i 1909, men heller ikke da tog man Tilsynsspørgsmaalet op. Saa blev Skibstilsynsloven fremsat, og Spørgsmaalet blev løst som en særlig Opgave under Ministeriet Zahle. Hvis det skulde have været lagt ind under Skibsmaalingen, havde det dog været naturligt, at man havde gjort det den Gang. Men man fandt ogsaa fra radikal Side, at det var ikke naturligt at lægge Skibstilsynet ind under Skibsmaalingen. Sagen maatte løses som en særlig Opgave. Derfor gennemførte Ministeriet Zahle Skibstilsynsloven af 29. Marts 1920. At det saa skulde være bedre nu at lægge det hele ind under Skibsmaalingen, forekommer